

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 395/2022
20.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Жарка Станисављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К број 507/20 од 15.11.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 број 45/22 од 02.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жарка Станисављевића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К број 507/20 од 15.11.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 број 45/22 од 02.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К број 507/20 од 15.11.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име судског паушала плати износ од 7.000,00 динара, да ОЈТ-у у Лесковцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 3.557,23 динара, те да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 82.875,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 број 45/22 од 02.02.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Лесковцу К број 507/20 од 15.11.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Жарко Станисављевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, обзиром да из чињеничног описа радње извршења, датом у изреци правноснажне пресуде, произилази да је окривљени након међусобног краћег вербалног сукоба са оштећеним, изненада нападнут од стране оштећеног (принудно заустављен – задржаван) те је од себе одбио истовремени противправни напад, што значи да је у нужној одбрани учинио радњу наношења тешке телесне повреде оштећеном. Стога се према ставу браниоца у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим, обзиром да нужна одбрана представља основ за искључење противправности, сходно члану 19. КЗ.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Наиме, из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде, јасно произилази да је критичном приликом окривљени (који се кретао бициклом и који на раскрсници није уступио првенство пролаза возилу којим је управљао оштећени), након краће вербалне расправе између њих, подигао задњи део бицикле и дрвеном држаљом за секиру, која је била везана за бицикл, оштећеног ударио у предео средишњег дела грудног коша, а од ког ударца је оштећени задобио тешку телесну повреду у виду прелома грудне кости.

Нужна одбрана, у смислу члана 19. став 2. КЗ постоји у ситуацији када учинилац од свог добра или добра другог лица одбија истовремени противправни напад, а у конкретном случају из изреке пресуде несумњиво произилази да је окривљени први напао оштећеног. Стога у конкретном случају радње окривљеног

очигледно нису учињене у нужној одбрани, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Поред тога, бранилац окривљеног је на наведену повреду закона указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Лесковцу, као другостепени, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и на страни 3, четврти став образложења своје одлуке, изнео јасне и логичне разлоге због чега налази да се окривљени не може позивати на институт нужне одбране, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбио као неоснован, те на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**